

SPF-Aktuellt

SMÅTT och GOTT för Håbopensionärerna

Redaktion och ansvarig utgivare föreningens skrivarcirkel

1989

Nummer 2

IN-LEDAREN

Ännu en gång sitter jag här, med pannan i djupa veck, och är omgiven av en massa papper, som är tänkt bli ett nytt nummer av vårt föreningsblad. Hur det till slut blir med den saken, går det inte att ha någon uppfattning om nu.

Det är handskrivna lappar, som skall redigeras och skrivas om på maskin, det är ark, som måste skrivas om till dubbelspalt, det skall ordnas bilder, och vad värre är, det skall vara färdigt till i morgonbittida.

Enligt mångas tidräkning är det redan kväll, men det gäller inte för tidningsredaktioner tvärt om.

Och medan skymningen övergår i sommarnatt blir den första spalten färdig. Hoppas de följande kommer, en efter en, och att då gryningen är på väg att bli en ny dag sista sidan kan läggas till handlingarna, samt att resultatet som vår redaktion samlat, skall ge våra läsare en stunds avkoppling från det tröttnande trädgårdsarbetet.

Redaktionen.

Ordförandens spalt

Våren övergår till sommar SPF Håbopensionärerna har ytterligare en säsong av intensiv verksamhet bakom sej.

Vårt arbete för att uppfylla vårt mål skapa trygghet, samvaro och gemenskap har i viss mån lyckats. Vi har en livligt verksam bowlingsektion, på fredagar har vi träffats på dagcentralen och utfört arbete som roat deltagarna och kommer föreningen till gagn ekonomiskt i framtiden.

Sånggruppen träffas, övar, sjunger och underhåller på våra möten. Teaterverksamheten börjar komma i gång.

En del av skrivarcirkelns enastående verksamhet syns med tillkomsten av denna tidning.

Det vi nu ser fram emot är vår nya lokal som komunen ställt till vårt förfogande. Där väntar vi oss få en trivsam träffpunkt för att prata bort en stund, läsa en bok eller bara koka en kopp kaffe.

Kom dit 1 juni och ge förslag på verksamhet, som kan skapa trivsel och trevnad för oss alla.

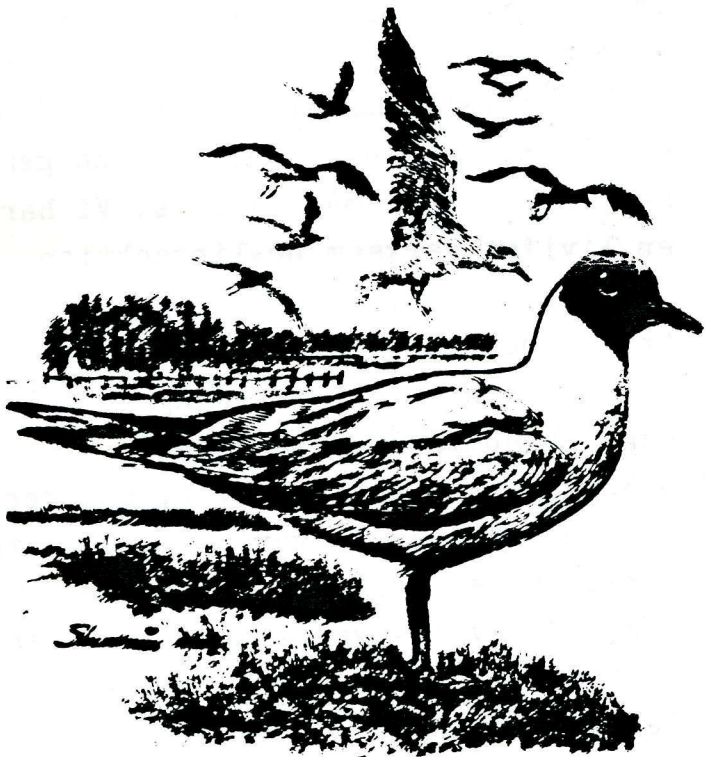
Vi har också en del arbetsuppgifter som ej hunnit slutföras bl. a. kolek-

tivtrafiken (ett mycket tungrott projekt), men vi försöker påverka till ändringar för vårt och allas bästa.

Jag tackar alla medlemmar, aktiva såväl som passiva, var och en för en insats för föreningen.

Ha en skön sommar. Vi träffas igen då sommaren börjar övergå till höst, och då med nya krafter och intensiv arbetslust. Allt för att våra pensionärsår skall bli meningsfulla.

Karl-Erik Degerman
ordförande

- Pappa, nu orkar jag inte bära lillasyster längre.
Kan jag inte få bära flaskorna i stället.
- Är du tokig unge, tänk om du skulle tappa dom.

PREVETET

Du står där bland granar och tallar
med prydlig, vitmålad dörr.
Man dig "Prevetet" skämtsamt kallar,
idag, som man gjorde förr.

Har väl någon dig ägnat en visa,
till din ära, författat en dikt?
Nej, fast mången dig högt ville prisa
ej man skriver dikter om slikt.

Du stod alltid hjälpsam och redo
med sittplats och papper, var gång
vi till dig med värdighet skredo,
eller kommo i vildaste språng.

Du oss löste ur magsmärter svåra,
skänkte lindring i vånda och kval!
Nu i anleten ro man spåra
under grönmålad, hjärtprydd portal.

Du tog alla emot lika vänligt,
såg aldrig till någons person.
Men ibland vore mera tjänligt
om du stode vid farstubron.

Är jag inte - måhända - den förste
som dig någonsin ägnat en sång?
Blir jag därför -kanhända- den störste
bland skaldernas skara - en gång.

Med tillstånd av författaren
ARNE V RÅDESKOG
ur diktsamlingen

DIMMORNA LÄTTAR

Enligt katolska kyrkan finns det sju ämnessinor, nämligen: Avunden, Girigheten, högmödet, frosseriet, vreden och otukten.

I höghuset Syndebo levde sju familjer. De hade alla var och en sin särskilda egenskap, som gjorde att tillvaron i huset blev mycket omväxlande.

På nedre botten bodde Frode och Froda Frosseri. Det var mest praktiskt så med tanke på alla livsmedel från affären i Syndaberg som annars skulle bäras upp för flera trappor. Här levde man gott. Det mesta och bästa av mat och dryck konsumerades. Men visst var det ett fasligt stänkande och stönande när man rörde sig, och de egna fötterna hade man inte sett på länge.

I våningen ovanför bodde Lena och Leo Lättja. Det var jobbigt nog för dem att gå en trappa upp eller ner. Leo låg mest på soffan och kunde ibland bemöda sig om att läsa en tidning. Han ropade på Lena att hon skulle sätta på kaffepannan, men hon tyckte att det kunde han göra själv, och därutav blev det sällan någon kaffekokning. Varför skulle man jobba och slita när man inte behövde?

Familjerna Avund och Girig var släkt på långt håll, men de hade ändå lite svårt att komma överens. Gunda Avund kunde aldrig smälta att Gerda Girig gick omkring i nertzpäls, medan hon själv fick nöta på sin gamla ulster år efter år. Anund Avund sneglade också lite sjukt på Greger Girigs Mercedes, när han själv åkte i en liten folka. Ibland bjöd de ner familjen Girig på en kopp kaffe, och då kunde de minsann se hur gästerna tog för sig så mycket de kunde, och till råga på allt, hade inte Gerda stop-

pat ner lite bröd och kakor i servetten för att ta med sig hem i handväskan. Och tänk den gången när snabbköpet i Syndaberg sålde varor för halva priset. Då tog Girigs hem massor med livsmedel, som de sedan inte kunde förvara på riktigt sätt, utan måste kasnera en hel del.

För att dryga ut inkomsterna hyrde Girigs ut ett rum till lilla fröken Helena Högmödet. Hon trippade så nött omkring i sina höglackade skor och umgicks inte gärna med sina grannar i huset, vilka hon ansåg vara simpla. Familjen Girig tyckte det var bra med fröken Högmödet som inboende, för när hon gick genom lägenheten doftade det så gott av parfym, så Gerda behövde inte köpa någon själv.

Högst uppe i huset fanns två lägenheter. I den ena bodde Olga Otukt. Hon var mest anonym bland hyresgästerna, men hade många besök utifrån. Ibland var det välklädda herrar med portfölj som ringde på dörrklockan, och ibland var det montörer som skulle läsa av elmätaren eller packa om vattenkranen.

Av alla som bodde i huset var det ändå Vera och Verner Wrede som gjorde mest väsen av sig. Här steg blodtrycket med jämna mellanrum. Tänk när några småpojkar hade ställt sina cyklar mitt framför porten så Verner ramlade rakt över dem. Då gjorde han verkligen skäl för sitt namn. Och när han dagen före julaf-ton råkade få ett julkort, som var adresserat till grannen inunder. Då ringde han upp postmästaren och påstod att vaje dag i 3 års tid hade ^(han) fått fel post. Ge brevbärarna en kurs i innanläsning, röt han.

Ja, så förflöt livet i Syndabo. Det gick knappast en dag utan att något intressant hände, och alla familjerna utvecklades var och en efter sin karaktär, och deras ättlingar kommer säkert att leva i många år ännu, väl förvaltande arvet från sina fäder.

K.S.

MELLAN HÄGG OCH SYREN

En lycklig skomakare utan namn
som kanske bodde i Roslagens famn
Han visste i kraft av sin filosofi
att en vår far så snabbt förbi

Han tänkte: Det kanske inte alltid är bäst
att en skomakare bliver kvar vid sin läst
Han tänkte på alla vårar som flög
och trasiga skor
som låg kvar i en hög

Denne man som också var mycket klok
Vred nyckeln om och hängde på krok
Och skrev på dörren i solens sken
Stängt mellan hägg och byren

När den blommande våren blommat slut
satt den lycklige skomakaren där som förut
och pliggade trasiga skor vid sin läst
tills hägg och syren stod i blom härnäst

SIRI WALLERSTEDT, 94 år

Väckarklockan ringer
jag sträcker ut ett finger
och trycker på knappen.
I köket finns en grej
som kokar kaffe åt mej
om jag trycker på knappen.
Jag kokar mitt ägg
om jag trycker på knappen.
Han ansar sitt skägg
om han trycker på knappen.
En apparat skivar mitt bröd
om jag trycker på knappen.
I rosten blir den spröd
om jag trycker på knappen.
I dag skall jag baka, jag fyller
apparaten och den börjar skaka
och brödet är klart på ett kick.
Med tvätt och medel jag fyller min
maskin, och tvätten blir ren och fin
om jag trycker på knappen.
En annan apparat som skivar och hackar
gör råkost om jag i den moroten packar
och trycker på knappen.
Vad skall vi till middag ha?
Söndagsresten blir väl bra. Eller hur?
Om jag lägger på fat och ställer i r
och sen trycker på knappen.
Sen tar vi tallrik, glas och bestick,
stoppar i maskin och disken blir fi
om jag bara trycker på knappen.
Sätter mig framför TV-n vill se vad
som hänt, så jag trycker på knappen.
Men det var bara vad man förut sänt
så jag trycker på knappen.
Då går jag till sängs efter dagens jäk
trycker på knappen lampan är släkt.
Funderar en stund vad jag saknar
när i morgon jag åter vaknar.
Jo, saken som spar mina händer
då jag borstar mina tänder
om jag trycker på knappen. God natt.

Ella Högman.

Moster, forts.

I dalgången mellan Gråmyrberget och Innerberget flöt en bäck fram i strid ström. Den kom från Mosjön som låg nära intill Kolar-Jonkes torpställe. Jonke och Stjärna skulle följa den bäcken på sin vidare vandring hemåt. Någon lätt söndagspromenad var det inte, för Stjärna satte för det mesta alla sina fötter hårt i motspjörn. Hon vände huvudet bakåt och råmade högljutt och kunde nog inte förstå varför inte Moster var med. Jonke skulle nog inte ha klarat den här persen med kon om inte Moster hade varit förutseende nog att skicka med honom en påse med gröpe som hon blandat med salt. Med den blandningen som lockbete kunde han få Stjärna på andra tankar under kortare stunder. Men riktigt lugn blev hon inte förrän de var alldeles nära torpet, och då hade det tagit dem nästan en timme att följa stigen efter bäcken. Utan ko hade det tagit bara halva tiden.

Svettig och trött kom Jonke fram till ledstängerna i hagen bakom lagårn. Han ledde in henne eller rättare sagt, drog in kon i lagårn. Hon spjörnade emot, och ville inte finna sej i att ta plats i ett främmande bås.

Det var så tyst på torpet när Jonke kom hem. Inga ungar som skrek och ingen Ida som mötte på lagårdsbacken. Stugan var tom när han kom in, och det var svart i spisen.

Jonke blev ängslig, för han anade att Ida hade tagit barnen med sej ut i skogen för att möta honom.

Det hade hon också gjort, och inte nog med det, hon hade också tagit den andra kon och dom två kalvarna med sej för att försöka hitta både Jonke och kon, som hon tagit för givet att han hade fått köpa. Men de hade tagit vägen genom skogen åt helt motsatt håll, eftersom Ida hade väntat sej att han borde komma samma väg hem som han hade gått dagen före. Ida var så ängslig över att det kunde ha hänt Jonke något då han inte hade kommit hem före midnatt.

Jonke blev också ängslig då han fann stugan tom. Han skyndade sej tillbaka till lagårn för att ge Stjärna lite gott hö och vatten att dricka medan han nu själv stack iväg in i skogen för att försöka leta rätt på Ida som han förstod var ute för att söka efter honom och Stjärna.

Kolar-Jonke kände väl till alla skogsområden som hörde till kronoskogen som var hans egna arbetsplatser, och därför hade han gått obanad terräng genom skogen när han gick till Moster för att köpa Stjärna. Men långt, långt bort på utmarkerna måste han följa en smal grusås mellan Innermyran och Yttermyran. Det var den enda framkomliga vägen genom skogen. Nu var Jonke rädd att Ida och barnen hade gått ända dit. Det var riskabelt att gå där för obehöriga för Jonke hade grävt två fångstgropar där nära intill myrkanten.

Han hade ju rätt till husbehovs jakt och fiske på kronoskogen inom det revir där torpet låg. Många fina köttbitar fyllde Idas salttinor tack vare Jonkes fånggropar. Det var visserligen en bra hägnad runt omkring för att skydda skogsbetande kor, men en gårdsgård är inget skydd för nyfikna ungar. Fånggroparna var nästan tre meter djupa och tre meter i fyrkant med timrade väggar. Föll någon ner i dom kunde man inte komma upp utan stege, och någon sådan fanns inte på plats vid den här tiden på året.

Jonke tog ut på stegen för att komma fort fram.

Han var viss om att vara på rätt väg för han hörde i fjärran sin egen kos skälla ljuda från andra sidan myren. Och mycket riktigt, när han kom fram till fånggroparna satt Ida och barnen och vilade sej intill gårdsgårn. Han såg tydligt att Ida var uppriven och rädd, och har det inte varit för att barnen var med, så skulle hon brustit ut i gråt och tårefloder. Men tårarna måste hållas tillbaka för att inte oroa barnen. Så fort Jonke ropat åt dem, sprang de emot honom, men Ida satt fortfarande kvar.

Tvålbiten.

Detta hände på den gamla goda tiden. Det vill säga, medan tåget stannade, inte bara i Bålsta, utan även i Nyckelby och Krägga.

Det fanns ännu inte el- eller vatten och avlopp på gården, och därför ej heller något badrum. Man stod i köket vid ett tvättställ gjort av en låda med en skiva över gaveln. På den skivan stod det emaljerade tvättfatet, en handkanna med vatten och en tvålkopp.

Bakom en gardin inuti lådan fanns slaskhinken. Ovanför på väggen satt en hylla med tandborstmuggar och tandkräm, i den mån det fanns tandkräm. Fanns det ingen tog man lite salt på tandborsten.

Jag kom in från ladugården en förmiddag, tvättade mig och bytte kläder för att cykla till Nyckelby och ta förmiddagståget till Enköping.

Det var bråttom, för hann jag inte med det tåget, så kom jag heller inte hem med tåget på eftermiddagen, och det var ett måste för att sköta kvällssysslorna.

I brådskan stötte jag till tvålkoppen så den föll i golvet, men gjorde mig inte tid att ta upp den igen.

Vid hemkomsten på eftermiddagen kom jag ihåg tvålkoppen. Den hittade jag men inte tvålbiten. Det var ett mysterium hur den kunnat försvinna, och förblev så tills vi hade somnat i kökssoffan på kvällen.

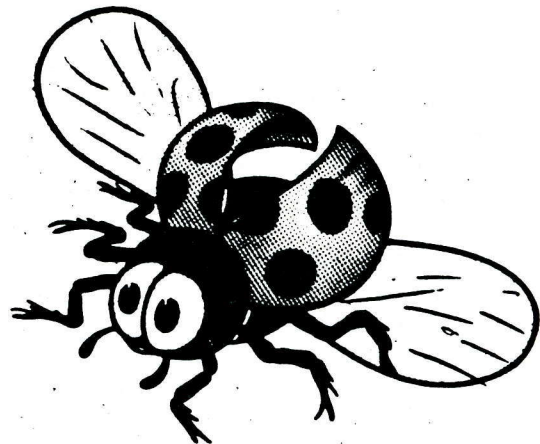
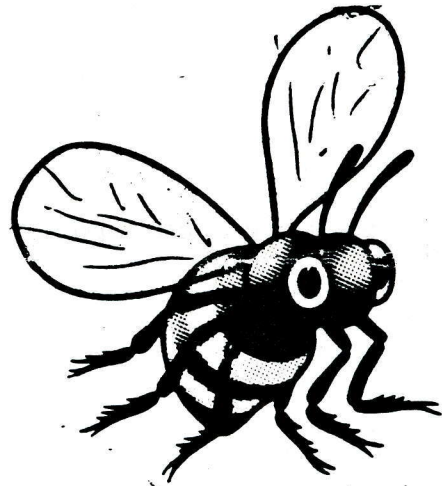
Vi hade inte sovit lång stund förrän hundvalpen började gny och det hördes ett bubblande läte. Det blev brått att tända fotogenlampan för

att se vad som stod på. Det var valpen som hade ont i magen, men det var inga pölar på golvet, det var drivor av bruna illaluktande bubblor.

Svens kommentar där han låg i soffan och såg på, medan jag tvättade golvet var: "Borde du inte passa på att ge honom en tvålbit till så han blev ordentligt ren i magen"?

Det var nog mera humor än medkänsla i de orden.

A. C.

GRISKÖPET

Annonsen i Länstidningen meddelade att grisbilen skulle komma vägen förbi Höjden på torsdag. Oskar såg efter att det fanns pengar i smålandspungen, och tog på sej storvästen, som hängde på kroken innanför farstudörren. När han sen kom upp till landsvägen, satt redan Rudolf på Berget och Nils på Nygårn på mjölkpallen och väntade. Det var liksom ett högtidligt avbrott i vardagen då grisbilen kom. Ibland samlades halva byn i livligt samspråk medan man väntade, och som vanligt bestämde var och en hur världen bäst borde förändras. Vän-tan kunde bli lång ibkand, för det var svårt för grishandlarn att hålla utsatt tid, beroende på vilken tid affärena tagit tidigare efter vägen.

Ola Mattsons dräng var nere vid bäckladan för att köra hem det sista hölasset därifrån. Lina från Bäckmyrtorpet kom springande förbi honom efter körvägen. Hon hade andan i halsen och en säck över armen.

Olle, skrek hon, har du sett grisbilen? Rapp i tungan svarade Olle: Nej, det har jag inte. Har du ramlat av? Hör du, din oborstade kanalje, om du inte kniper igen om din breda trut, så ska jag stoppa ner dej i gris-säcken och dränka dej som en kattunge i bäcken. Då ska du få se vem av oss det är som har ramlat av.

Två förlösande skratt och Lina flåsade vidare.

Så kom då äntligen grisbilen, och alla kunde välja ut sin kul-ting. De nyligen avvanda små krä-ken visade sina skära små try-nen genom burgallret i undran över i vilkens säck de nu skulle hamna.

Grishandlaren skrävade och skröt som om det var en fölmärr han ville sälja. Arets smågris-pris var trettiofem kronor styck. I en av burarna fanns en kul-ting som var litet mindre än de and-ra, och påstods vara en "åtting, men att den snart skulle växa ifatt och förbi de andra i kul-len. Oskar bjöd tretti kronor, för den och fick den för det pri-set, men han lade inte märke till

att knorren på svansen hade rak-nat.

Då han kom hem mötte Ida ho-nom ute på lagårdsbacken. När de kommit in i lagårn och Oskar släppt ut grisen ur säcken, tog Ida genast upp honom i famnen.

Men Oskar, va ä de du ha köpt?

Den här kultingen är ju inte frisk. Trynet är ju nästan vitt, och han har ingen knorr på svan-sen, och ögonen är ju helt utan glans. Hur kan du ge dej till att köpa en sån här?

Grishandlarn sa att han var en åtting i kullen, och att den därför var lite mindre än de andra, men skulle snart växa på sej och komma ifatt.

Ja, är det här kräket en åtting, då är du en tolvning som inte har bättre begrepp. Men se karlar.

Oskar blev lite blek om nosen när Ida hade fått gå på en tag. Han försökte muntra upp henne med att kultingen nog skulle re-pa sej bara han fick mat. Men grisen ville inte äta hur dom än försökte att locka honom.

Nu kom Oskar på en bra idé. Han visste att Hermans Inga-Lisa nyligen hade slutat med flaskan till sin sistfödde.

Nu vet jag hur vi ska göra, Ida. Jag går över till Inga-Lisa och be att få låna hennes napp. Du ska se att han kommer att äta då han får suga på nappen, och Inga-Lisa behöver ju inte ha den längre.

Ja du kan ju alltid försöka, huvudsaken att han blir frisk, för skulle han dö, så snyter du inte så lätt trettio kronor ur näsan.

Oskar var snart tillbaka med nappen och Ida kokade havreväl-ling. Nu gick det att få honom att äta. Han hade inte glömt sug-reflexen, även om det gick lite trögt i början. Problem nummer två var hur de skulle kunna hål-la honom varm. Stian var dragig och föga lämpad som sjukläger. Det var nog bäst att ha honom i en låda bredvid vedlåren i kö-ket. Han behövde ju dessutom få mat under natten också om han skulle repa sej.

Sagt och gjort. Han fick kom-ma in, men först måste

han få ett riktigt bad i ljumt vatten tillsatt med en nypa kloramin och kanske några droppar lysol. Han skulle befrias från varenda lus som bet, och bli lika ren som ett spädbarn. Badet roade Oskar och Ida mer än grisen, men ren blev den.

När kvällen kom var man överens om att grisen skulle matas var fjärde timme under natten, och det besväret fick Oskar ta på sej.

För att inte det lilla grisbarnet skulle bli kall under natten, så bestämde Oskar, att kultringen skulle få ligga med honom på halmbolstret i kökssoffan. Bekvämt blev det ju för Oskar också. Ida kokade en termos

full med havrevälling och ställde den på stolen bredvid soffan, och väckarklockan sattes på ringning bredvid nappflaskan. Sen blev det sängdags. Men då kom de på att de måste sätta ordentliga blöjor på kultringen, precis som på ett lindebarn. Svårt var det inte att hitta lämpligt material, och det var inte heller svårt att bunta in griskroppen, så litet motstånd som den orkade ge.

Kvällen blev sen, men väl nerbäddade i soffans väldoftande halm, slumrade Oskar in med sin vän på armen. Grisen låg lika stilla som Oskar under täcket, och båda sov tills väckarklockan ringde.

Oskar fyllde nappflaskan med varm välling och kultringen sög i sej med slappa sugrörelser. När flaskan var tom, somnade grisen om igen precis som ett människobarn. Måltiden vid femsnåret på morronen blev livligare. Flaskan tömdes fortare, och grisen såg in i Oskars ansikte med förvåning över att en grismamma kunde få ett så förändrat utseende.

Morronbestyren tog vid med blöjbyte och bad i tvättfatet innan det var dags att gå ut till de andra djuren i lagårn. Grisens motstånd för badet var faktiskt större nu än under kvällen, men det var ju bara ett häsotecken, men knorren fattades ju ännu förstås.

Dagen gick med nappflaska och välling var fjärde timme. När kvällen kom, insåg både Oskar och Ida, att nu i natt skulle det inte vara så särskilt välbetänkt att låta grisen sova i kökssoffan på Oskars arm. Efter kvällsmålet gick proppen ur kultringen, och han började orenera av sej ordentligt. Han började till till och med böka omkring i lådans ströhalm med sitt lilla tryne, och knorren gjorde ett litet försök.

Nu stod det fullt klart, att efter kvällsbadet skulle nassepojken få ligga kvar i sin låda över natten. Oskar däremot fick fortsätta att passa tiderna med nappflaskan.

Den natten och påföljande dag gick allt efter den nu invanda ordningen, men nästa kväll blev det stopp. Nu var knorren på plats igen, och grisen hoppade elegant upp ur lådan. Grisdansens satte fart runt köksgolvet, under stolar och bord, och till Idas stora förtret, blev hennes vita skurgolv alldeles randigt.

Slutet på den glada dansen blev, att grisen omedelbart bars ut till stian i lagårn, och Oskar förlorade för alltid sin nyförvärvade sängkamrat.

Göte Ingelman

En resa med avbrott i det förgångna.

En av de vackra sommardagarna i mitten av april, hade jag ett ärende till Sigtuna. Då jag kom till Håtuna stannade jag för att lyssna till lärksången. I kikaren syntes det tydligt, hur lärkorna med fladdrande vingar stod stilla i luften och oavbrutet sjöng ut sitt budskap. Jag har alltid undrat hur de orkar utan att hämta andan.

Lärksången blandas med tofsvipornas karaktäristiska läten, då de på sina korta vingar gör den ena kullerbyttan efter den andra.

Jag lät kikaren följa en linje, där åkern övergår i holmar och hagmark, och stannade vid något som såg ut att vara mer än bara hagmark.

Eftersom jag inte skulle vara framme vid viss tid, beslöt jag undersöka platsen närmare, och begav mig dit.

Det finns knappast en skogsbacke här i trakten, som inte bär spår av våra förfäders liv och leverne, och har man intresse att söka, hittar hittar man säkert något av värde, särskilt nu på våren innan gräset blir för högt.

Att den här platsen varit flitigt använd långt före vår tid, gick det inte att ta miste på. Det syntes på utformningen, på stenar och trä, men till vilket ändamål den användts var värre att komma underfund med.

Gravplats var föga troligt. En sådan fanns på andra sidan åkern. En åker, som kanske var sjö vid den här tiden.

Nej, här hade man haft annat för sig, möjligen tingsplats eller kultplats. Men det såg också ut som man varit här långt senare än på stenålder och vikingatid. Vad hade man då haft för sig här.

Efter en stunds sökande och gissande, satte jag mig i en slänt med ryggen mot en sten. Solen värmdes skönt, och jag vände upp ansiktet mot det allt livgivande solljuset.

Jag försökte tänka mig in i hur dessa människor, som kom till den här platsen, levde i sin dagliga gärning, hur de var klädda, men framför allt i vilken sinnesstämning, och i vilket ärende de kom hit. Det blev nog svårt att med bestämdhet få den frågan besvarad.

Efter en stund hörde jag röster, de kom närmare och blev fler.

Människorna som anlände stegade och glammade. De samlades en bit längre bort i en ring. Men vad som drog dem dit, vad de samlades omkring, kunde jag inte se, några trädstammar och ett mindre buskage skymde sikten.

Då jag reste mig för att titta närmare vad som försiggick, hörde jag gnissel av vagnshjul. En kärra ganska höga grindar omkring, och som drogs av en häst, närmade sig. Efter denna följde ännu fler människor.

Förutom kusken satt ytterligare en man på kärnan, och denne var fastspänd med kedjor från armar och ben. De som gick närmast kärnan skrek fula ord och spottade på honom.

Då de kom fram till de övriga församlade öppnades ringen och kärnan körde in.

Jag såg nu att i ringens mitt stod en galge. Mannen fördes hit för att hängas. Platsen vars ändamål jag inte kunnat identifiera var Håtuna galgbacke.

Jag drog mig snabbt tillbaka till min undanskymda plats, men där sken inte solen längre, den hade gått i moln och en kall vind drog genom det torra fjorårsgräset.

Jag reste mig med en rysning och återvände till bilen.

Gillis

TÄNKVÄRT

Inget du som gäst blir bjuden på
är gratis.

Har du tänkt på det nån gång.
Gillis.

All bildning står på ofri grund
till slutet,
blott barbariet var en gång foster-
ländskt.

Esais Tegnér.

Vem skapades först?
Hönan eller ägget.

G.G.

Pappa, får jag låna din bil?

--Varför det ?

-Jo, jag ska träna vänsterkör-
ning innan jag åker till Eng-
land.
Göte.

-Det är förskräckligt vad bensin-
en har blivit dyr.

Ja, men det drabbar inte mej.
Jag tankar alltid för 100:- kr.

G. G.

Bilden ovan är från ett lyckat
experiment utfört vid den nya
genmanipuleringsanläggningen i
Uppsala.

G.G.

Det var allt vi hade att komma
med den här gången. Vi vill till
slut önska våra läsare en varm och
fin sommar, ända tills vi träffas
igen i höst.

Redaktionen.